

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

ut primum quæramus regnum Dei. 41

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

LIBER II.

animæ largiri, nemo inde extolli debet: quippe cum non ideo quisque sit sanctior, nisi pro quanto vita ac moribus illa exprimere, seseque sub Deo & creaturis omnibus humiliter inclinare nouerit. Tali etenim modo Deus superessentially inuenitur, qui fundum huiusmodi hominis possidet, cunctaque, quæ habet homo, Deo subdita sunt, ita ut cum eo velut viro quodam instrumēto ad omnia parato, nec in villo resistente uti possit. Et hic firma spes & perfecta in summo bono confidentia obtinetur, discitque homo non in donis quibuslibet, sed in omnium donorum liberalissimo largitore Deo quiescere. **N**unc ergo, o fideles omnes, Christi sanguine redēpti, agite obsecro, nocte ac die ardentissimo amore & pura intentione ad Deum nostrum suspiremus, rogando eum, quatenus omnia interiora nostra ad ipsum trahere, & omnes vires nostras ad debitum locum suum coadunare dignetur, faciatque interiorem hominē nostrum in sua iugiter præsentia permanere, & exteriorem hominē nostrum virtuosum, & in conuersatione honestum secundum perfectissimum exemplum suum, sicut nos ipse in sacratissima humanitate sua interius exteriusque præcessit.

Quam utile sit ante omnia primum quærere regnum Dei. Cap. XLII.

Quærendum est regnū Dei, potissimum matutino tempore, quando e summo euigilamus. Tunc enim deuota anima diligentissime curabit, ut Deus sit eius prima attentio cognitioque. Inde siquidem vena charitatis, & vitæ fluuius oritur scaturitque, vnde per totū deinceps

MARGARITAE EVANG.

inceps diem magis internus, & ad adherendum Deo promptior, ad sequendum vitam passionemque ipsius fortior, ad obediendum alacrior, & ad omne bonum studiosior quisque efficitur. Sargat ergo quilibet primitias frugum suarum offerre Deo suo: ante oia vero semetipsum Deo cum affectuosa ac feruida laude ipsius offerat in viuum sacrificium, commendās se in manus illius, rogansque ne vnquam eum deserat, sed sub umbra paternarum vlnarum suarum eum protegat atque defendat, memoriam roboret, desideriu trahat, intellectum illuminet, ratione instruat, voluntate in diuino amore vniat, vim irascibilem ad omnes virtutes confortet, omnes animae affectiones refrenet, cordis inquietudinem expellat, totumque hominem nostrum in se trahat & in suum transformet amorem. ¶ Sane hic occulta illa semita inuenitur, quae animam deducit in arcanam diuinitatis abyllum, & in abditas diuitias diuinæ veritatis: quae ideo a tam paucis inuenitur, quia per primam introuersionem in veritatis fundum minime ingrediuntur. Latet autem hac semita etiam ipsum spiritum malignum, neque scit quid in anima tali agatur. Attamen ex hominis interioris dispositione videt & cognoscit singulare quiddam in ipsa fieri, ex illo nimirum gratiae lumine, quod ex huiusmodi homine relucet cuius praesentiam non ferens, ipsum hominem vitare ac fugere miser compellitur. Ideoque tota malignitatis studio introuersionem hanc impedire conatur, idque potissimum matutino tempore quando mens adhuc tranquilla est, vires vnitae, et sensus conclusi sunt. Nam quo tunc in mentem aliquod medium adducere, vires grauare, sensusque

LIBER II.

fulque dispergere ac imaginibus depingere pos-
sit, multa ac diuersa homini ingerit ac propo-
nit, per quæ introuersio illa impeditur: quæ ta-
men sapius, etiam bona sunt, quatenus per hæc
meltora ac diuiniora sibi maneat incognita.

¶ Sed hic quisque prudens esse debet instar ser-
pentis, & simplex sicut columba. Prudens qui-
dem, vt diligentissime caueat, ne in vllas a-
lienæ semitas aberrer, quæ inter ipsum & vi-
uum veritatis speculum (quod in animæ fun-
do positum lucet coram creatâ essentia nostra)
mediare possent. Simplex vero ad introuersi-
onem, quatenus videlicet simplici ac indepic-
tâ nuditate Deo adhæreat, per quod spiritus in di-
uinam subleuatur libertatem, habitatque in
præsentia Dei sui per fidem, amorem cogniti-
onemque. Etenim hinc anima sancta ac bea-
ta, libera, indepic-
ta & prompta efficitur ad in-
clinandum & immergendum sese in diuinam
originem, vbi in æternitatem absorbetur, &
a claritate in claritatem & veritatem a domini
spiritu transformatur, ac in amore consumitur
ita vt nihil iam nisi introspicere & extrospicere
remaneat. Introspicere quidem, in infor-
mem ac nudam diuinam naturam, & simpli-
cem ac diuinam veritatem, vbi animæ facies
a diuino vultu clarificatur, & spiritus in diui-
nam libertatem erigitur, cum DEO vni-
tur & a sanctissima Trinitate dotatur. Memo-
ria (quæ vnita est patri) in quadam indepic-
tâ nuditate in diuinam fruitionem subleuatur. In-
tellectus verbo paterno vnitus simpliciter in
quadam lucida veritate in diuinâ cognitionem
sustol-

MARGARITAE EVANG.

sustollitur. Voluntas cum sancto vnita ab omni
 proprietate libera efficitur, & in diuinam liber-
 tatem erigitur. Spiritus a se deficiens in Dei spiri-
 tum transit, seseq; in aeterni brachia verbi incli-
 nans, intra ipsa constringitur, & in manibus do-
 mini custoditur: in quas nimirum totum se ho-
 mo cum spiritu, anima, corpore, corde ac sensu-
 bus commendauit: de quibus etiam nemo eum
 rapere potest, si tamen introuersionem sui cōser-
 uans, interiorē cogitationis oculum (quae su-
 pra animam in diuinam libertatem simplicem
 quendam intuitum habet) & similiter rationa-
 lem oculum (qui per imagines ad vitam & pal-
 sionē sacratissimae humanitatis ipsius quendam
 prospectum habet) apertos seruet. ¶ Deniq; per
 hanc preciosus ille thesaurus, regnumq; Dei, &
 lumen veritatis in ipso fundo animae inueniuntur,
 agnoscuntur, obtinentur ac conseruantur,
 quae nemo nisi per Christi merita inuenire, cog-
 noscere, obtinere vel cōseruare potest, sicut hoc
 euidentissime in veteri simul ac nouo Testamen-
 to cōprobat. Omnes quippe ante Christi pas-
 sionem, quamlibet perfecti ac sanctissimi, lim-
 bum subire cogebantur, eo quod omnes a regno
 Dei & a vena aquae viuae, & a recta semita in
 fundum animae deducente, aberrauerant per
 obedientiam Adae primi parentis nostri: in quo
 hanc semita obfuscata fuit, quando pro oleo mi-
 sericordiae Seth filium suum ad paradysum deli-
 nauit. Qui si tunc credidisset, ac cognouisset re-
 gnum Dei, ipsumq; Deum in anima sua existe-
 re, per seipsum dominum alloquutus fuisset, ve-
 niamq; & indulgentiam postulasset, nec tamen
 priorem illuminationem atq; mundiciam suam
 recupe-

recuperare potuisset, nisi per satisfactionem & merita domini nostri Iesu Christi, qui mortalem naturam nostram assumens, viam hanc & regnum Dei nobis liquido demonstravit, in sacro Evangelio suo dicens: Regnum Dei intra vos est, et thesaurus absconditus in agro. ¶ Quod nimis Dei regnum istud thesaurum, si in anima nostra invenire velimus, hoc omnino per Christum fieri habet, qui est ostium, via, veritas & vita: per quem nos omnes, si saluari cupimus, in regnum Dei & in divinitatis unionem introire, atque in ipso, si felicem itineris nostri exitum habere cupimus, ambulare oportet. Et enim si vita nostra Deo omnipotenti placere debeat, Christum Iesum in cordibus nostris iugiter portare debemus, per quem Dei regnum intra nos est manifestatum, vestris naturae contrita, & sanctum sanctorum in animae fundo detectum ac reuelatum. Et lux in tenebris lucet, & tenebrae eam non comprehenderunt, omnes videlicet externi ac circa multa occupati, qui neque sciunt neque intelligunt, qualiter omnipotens Deus in intimo animae fundo sit praesens, ubi gloriosae Trinitatis speculum continue ob animae faciem relucet, in quo simplex oculus spiritus clarificatur, & rationalis oculus illuminatur, instruiturque per Christum Iesum dominum nostrum, qui nobis hoc promeruit, quod per gaudiosi spiritus sui merita noster spiritus in Deum sublevari atque uniri possit: & per dolorosae aeternae suae merita, omnes animae nostrae vires recolligi, uniri atque a Deo regi possint: perque vulnerati ac sancti corporis sui merita, cor & corpus nostrum a praesente Dei esse habitaculum, in quo seipsum spiritualiter ac sacramentaliter recipere queat, utque nos totaliter in Christum Iesum transformari, & in Deo

T habi-

MARGARITAE EVANG.

habitare valeamus, & ipse in nobis. Ad quod omnino requiritur, vt continuum seruemus introspectū in depictam diuinam vnionem, et extrospectum ad nobilissimam & amabilem humanitatē ipsius, ad sequendū ipsum totaliter cū spū, anima & corpore. Etenim talē in animē fundū, in quo vnum cū Deo sumus, accessum habere, verū totius sanctitatis fundamentum exsurgit: Christūq; iugiter, veluti speculū et exemplū ob oculos versare, & cū intus exteriūq; sequi desiderare, vera virtutū structura est atq; profectus.

Qualiter mane vigilare ad dominum, & per orationem dominicam nos introvertere debeamus. Cap. XLII.

Quisquis in animæ regno Deum inuenire desiderat, et in ipso cum omnibus interioribus suis vniri, cū ipso vnus spūs fieri ac permanere, in Christū Iesum trāsformari & in ipso hic & in aternitate habitare cōcupiscit, de mane ad dñm, vt præfati sumus, vigilare debet, ipso dño dicēte: Qui mane vigilāt ad me, inueniēt me. Sedulus ergo ac diligens esse quisq; debet ad introuertendū se in regnū animæ suæ, in quo Deus ipse, qui est vita vitalis, inhabitat & viuit, idq; potissimū matutino tempore, quo etiam sollicitus quisq; erit primā suam cogitationem, amorē, desideriū, intentionē, cor sensusq; in Deum dirigere: per quod diuinæ visitatiōis cāpax efficitur, & cœlestis pater in suprema animæ portione diuinā claritatē suam ostēdit, spiritum nostrū supersplendente lumine sempiterni verbi sui illustrat, aiām abyssali sancti spūs amore perficit, & in oēs animæ vires micantes radios